

Fii ascultători

Un țăran bătrân urmărise cu un interes deosebit lucrarea misionară printre păgâni.

Puțin înainte de moartea sa a scris pe un bilet, ca din averea sa, pe care o lasă moștenire, să fie alocați misiunii 6000 de taleri. Numai că această chestiune nu era autenticată notarial. După moartea țăranului, fiii săi au predat tribunalului biletul ca adaos la testament. Funcționarul a explicat că biletul nu era valabil din punct de vedere juridic și că ei nu sunt obligați să plătească misiunii banii. Dar cu aceasta, el a fost primit rău de fiii cinstiți. Unul dintre ei a sărit ca ars:

„Ce spuneți? Că nu este valabil ce a scris tatăl nostru? Ce vă imaginați dumneavoastră despre un țăran creștin veritabil?”

Îi face bine cuiva să citească asemenea cuinte într-o vreme când mulți fii gândesc: Ce mă interesează dorința tatălui meu? Fac ce vreau. De asemenea, simpla relatare mă face să mă gândesc la istoria recabiților, urmașii lui Ionadab, fiul lui Recab, despre care relatează capitolul 35 al prorocului Ieremia. Recabiții erau o familie care rămăsese loială în decăderea generală, fideli cuvântului tatălui ei, Ionadab, care, trăind în vremea împăratului Iehu, dusesse o viață de adevărat nazireat și pusese respectarea regulilor nazireului lui Dumnezeu și pe inima și conștiința fiilor săi. Ionadab era din neamul cheniților, care veniseră în Canaan împreună cu Israel. 2 Împărați 10.15,16 descrie întâlnirea sa cu Iehu, care îl face să urce în carul său, în expediția sa de ură împotriva casei lui Ahab, ca să fie martor al râvnei sale pentru DOMNUL. În continuare nu mai auzim nimic în acest capitol despre Ionadab. Dar faptul că Iehu îl invită pe acest bărbat, ne face să deducem că Ionadab era cunoscut în Israel ca un om credincios. Altfel, Iehu n-ar fi pus niciun preț pe a-i dovedi tocmai lui râvna sa față de DOMNUL. În ce consta credințioșia lui Ionadab aflăm apoi din Ieremia 35. Principiile sale înseamnă o totală separare pentru Dumnezeu. Și chiar dacă n-a putut să insufle aceste principii mediului său înconjurător stricat, avusese totuși grijă să-și instruiască familia și casa în ele.

Ca să intrăm în acest loc în detaliile acestor principii, așa cum ni le împărtășește Ieremia 35.6,7, ne-ar duce prea departe. Ceea ce vreau să subliniez este aceasta: fiii lui Ionadab au respectat principiile tatălui lor, dintre care primul era să nu bea vin, în mod statornic chiar și în fața profetului, care la porunca DOMNULUI le punea în față potire și pahare cu vin și le spunea: „Beți vin!” Răspunsul lor la această invitație a constat într-un NU hotărât. Ei toți, bărbați și femei, fii și fiice, rămăseseră credincioși poruncii tatălui până în ceasul acela și voiau să rămână în continuare. Care este răspunsul lui Dumnezeu față de o asemenea credințioșie și statornicie? Care ar putea să fie altul decât deplină aprobare? Credințioșia și ascultarea sunt cele două lucruri pe care Dumnezeu le caută la copiii Săi. Și astfel, El îi dă pe recabiți ca exemplu poporului Său, Israel. Fiii lui Ionadab urmaseră în mod devotat porunca tatălui lor. Dar ce făcuse Iuda, poporul pe care Dumnezeu îl iubea atât de profund, poporul Său, căruia îi vorbise, „sculându-mă de dimineată și vorbind”, la care îi trimisese pe toți slujitorii Săi, profeții, „sculându-i de dimineată și trimițându-i” [Ieremia 25.3,4], poporul Său, pe care îl rugase mereu: „Întoarceți-vă acum fiecare de la calea lui cea rea și îndreptați-vă faptele și nu mergeți după alți dumnezei” [Ieremia 35.15]? Ah, ei n-au luat în seamă cuvintele Dumnezeului lor. Ei respinseseră disciplina Sa, în ciuda tuturor avertismentelor. Care trebuia să fie sfârșitul tuturor căilor lor de neascultare și de îndepărtare? „Răul pe care l-am rostit împotriva lor”. Dar lui Ionadab, fiul lui Recab, nu-i va lipsi bărbat care să stea înaintea Mea, în toate zilele. În loc de rău, binecuvântarea va fi și va rămâne partea recabiților loiali și ascultători.

Nu au aceste cuvinte să-ți spună ceva și ție, dragă prietene? Iată, nenorocirea a năvălit peste poporul iudeilor în toată gravitatea sa, mai ales după ce L-au respins pe ultimul slujitor al lui Dumnezeu, trimis lor, după ce L-au respins pe Profet, pe Isus Hristos, Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu. De atunci, iudeii stau sub judecata divină, iar această judecată va deveni mult, mult mai grea, așa de grea, încât, încremeniți, vor spune munților: „Cădeți peste noi!”, și dealurilor: „Acoperiți-ne!” Și tu? Probabil că ești un creștin; ești botezat în Numele lui Hristos și probabil că ești chiar confirmat. Dar ești tu în realitate un creștin, ești tu cu adevărat copil al Dumnezeului și Tatălui tău, care dorește să trăiască după voia Sa? Sau ești numai după nume, dar în realitate ești un rob al lui satan și un sclav al plăcerilor și al înclinațiilor firii tale păcătoase? Câți nu se numesc creștini, și seamănă totuși cu Israelul apostat, neascultător, idolatru, care se bate cu pumnul în piept în fața păgânilor, că este poporul ales al lui Dumnezeu, dar care, în realitate, era totuși departe, foarte departe de Dumnezeu. La ce folosește cuiva să spună că este creștin, dar să ducă viața unui idolatru sau, dacă acesta din urmă poate să nu fie tocmai cazul, să meargă pe propriul său drum, în încăpățănare și îndărătnicie. Drumul propriu duce, în toate împrejurările, la pierzare. Cine își caută viața în lumea aceasta, o va pierde. Singurul drum de salvare pentru timp și veșnicie este cel în supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu. Și Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cine va crede va fi mântuit” și „Cel care nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.” Una dintre primele porunci ale Cuvântului lui Dumnezeu către om este deci să creadă, să creadă în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Cuvântul îl invită pe om limpede și insistent în multe pasaje, să vină la crucea lui Hristos, căci numai în El, Omul lui Dumnezeu și Fiul lui Dumnezeu, care a murit și a înviat, se găsește mântuirea și viața veșnică. „Cine crede în El nicidecum nu va fi dat de rușine.” (1 Petru 2.6.) Dar cine este neascultător în privința acestui Cuvânt, pentru acela, piatra de unghi, aleasă, prețioasă, va fi „o piatră de poticnire și stâncă de cădere” (compară cu 1 Petru 2.7,8).

Dragă cititorule, lasă-L pe Dumnezeu să-ți dăruiască ascultarea adevărată, ca tu să te supui Cuvântului Său, și să nu te repezi, în neascultare, necredință și orbire, în veșnica ta pierzare, în nenorocirea ta.

Dar dacă ești deja pe calea cea bună, o, atunci Cuvântul emoționant al Domnului și Mântuitorului tău să vorbească inimii tale: „Oile Mele aud glasul Meu, și Eu le cunosc și *ele* Mă urmează” (Ioan 10.27). Să-I fii și să-I rămâi credincios! Perseverează pe calea îngustă a ascultării bucuroase, până la fericita înfăptuire.

Titlul original: „Gehorsame Söhne”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*